

▶ talmas volt. Lévén ez egy családi buli mindenkit vendégül látott a cég, üdítő, kávé, Hot Dog, hamburger minden mennyiségben, jól is jött hiszen délutánra már 27 fok meleg lett. Ilyen helyen mindig ismerősökbé botlunk, most sem volt ez másképp. Kollégám most 60 éves, két évvel ezelőtt abbahagyta a

1. Mack Pinnacle
2-3. A Mack Granite-ot csodálják a jövő kamionosai

kamionozást, most csak helyben fuvarozik, de mikor együtt megnéztük a Mack távolsági fuvarozásra készült Pinnacle modelljét így szólt: tudod, ha a főnököm venne még egy ilyen kocsit nem tudnám végignézni, hogy valaki más induljon vele útra, ennek a kedvéért még visszamennek kamionozni.

Balogh János és Magdi

PILÓTÁK VÉLEMÉNYE SZEMÉLYES SZFÉRÁBAN

Munka, vagy család?

SOFŐRÖK VÁLASZÚTON

Ebben az állandó rovatunkban nagyon sokféle kérdést lehet feltenni a megkérdezett gépkocsivezető kollégáknak, hiszen az ezerszínű sofőrellet szinte kimeríthetetlen témákat nyújt az érdeklődő újságírónak.

Nem tagadjuk, ha ritkán is, de előfordulnak olyan kényes kérdések, amelyekre csak teljes név és portréfotó nélkül hajlandóak válaszolni a gépkocsivezetők. Most is egy ilyen érzékeny témához érkezünk. Hacsak nem a legérzékenyebbhez?

A kérdés a következő: milyenek a gépkocsivezetők házastársi, családi, rokonai, baráti kapcsolatai?

Egy fővároshoz közeli nagyközségben működő közúti fuvarozó cég gépkocsivezetői válaszolnak. Megdöbbentő történetek következnek.

T. FERENC (43)

Hajdanában a megyeközpon-tunk legjobb gimnáziumába jártam, ahol volt egy nagyszerű tanárunk, aki autóbalesetet szenvedett és a hátralévő életében tolokocsiba kényszerült. Megpróbált így is tanítani, de ez re-

ménytelen kísérletezés volt. Akkor ismertem fel, hogy a közúti közlekedés milyen veszélyes is lehet. Azt nem tudtam, mihez kezdek a gimnáziumi érettségi után, de az egyik osztálytársam nagy lelkesedve mesélte, hogy beiratkozott egy autósiskolába és még teherautóra is lesz jog-

sija és milyen jól érzi ott magát. Beiratkoztam, és én is jól éreztem magam. Így lettem sofőr. Több cégnél is dolgoztam, bel-földön, így aztán, amikor meg-nősültem, fel tudtuk építeni a feleségemmel a házunkat. Nagyon sok munka volt, de szeret-tük egymást, tudtuk mi a célunk és semmilyen fáradtság nem volt sok nekünk.

Az akkori cégetől sok segítséget kaptam, amiért a mai napig hálás vagyok a cégtulajdonos-nak, fel is hívom minden neve napján és karácsonykor. Minden napunknak volt értelme. Aztán megszületett két év különbség-gel a két kisfiam, és úgy hittem, így lesz ez a világ végezetéig. De nem így lett.

Vissza kell mennem az esküvőn-kig. Már ott úgy viselkedett az anyósom, mint aki kardot nyelt, mert a közgazdasági szakközé-piskolát végzett, könyvelő lánya mellé kizárólag diplomás férjjet akart. Pedig az övé sem volt diplomás. Képzelnék el egy orrát állandóan fenn hordó,

agyonkozmetikázott, bekép-zelt, békebeli „úriasszonyt”, aki fűnek-fának panaszkodik, hogy a lánya milyen rosszul ment férj-hez. Egy sofőrhöz!

Nem is segített semmivel a há-zunk építésében, sem pénzzel, sem munkával, sőt a csendes tutyi-mutyi apósomat sem engedte segíteni. A gyerekekre is csak nagyritkán volt hajlan-dó vigyázni és ezt még fokozni is tudta, amikor a nagyobb jö-vedelem reményében elkezdt-em nemzetközi fuvarozásban dolgozni. Ekkor a gyerekek már iskolások voltak, önállóan köz-lekedtek. Anyósom meg szü-net nélkül tüzelte a felesége-met; „nézd meg, most is csa-varog valahol, lehet, hogy nők-ke is összeadja magát, ismerem én az illet! „Időnként megpróbáltam szépszóval helyrerak-ni őnagyságát, de nem használt. Szoktam mondani, hogy az anyósom olyan, mint a hű-véti tojás. Agyon van festve és előbb-utóbb úgyis összetöröm. Majdnem így lett.

Egy másfél hetes útról jöttem vissza, lezuhanyoztam és fürdőköpenyben néztem a nappaliban egy csendes teniszmeccset, mert a kamionosnak kell egy-két óra otthon, mire leereszt és újra a családjáé. Ekkor jött meg az anyósom. Egyszer csak azt hallom a konyhából; „te itt agyondolgozol magadat, ez meg ott lógatja a lábát és tévézik?” Elöntötte az agyamat a vér, kimentem, hátulról megragadtam a grabancát, ki az előszobaajtón keresztül, aztán kilöktem a kertkapun és utána vágtam a ridikült. Megmondtam neki, hogy ide még egyszer be ne tegye a lábát, mert...!

Nem részletezem, válás lett a vége. El kellett adjuk a két kezünkkel épített házunkat, most egy kisebb házrészben élek egyedül, mert csak erre volt elég a pénz. Nem szeretek oda „hazamenni”, inkább minden fuvart elvállalok. A volt feleségemnek két év múlva lett egy élettársa, akinek van egy ulibuli művelődésszervező főiskolai diplomája, de rá persze nem haragszom. A gyerekeim egyre idegenebbül néznek rám és a barátaim is mind elmaradtak. A szépen, okosan felépített életem, az én nagy álmom úgy tört ketté, hogy azt ezer év alatt sem lehet feldolgozni. Nem élet ez már...! (Hirtelen feláll a székből, elfordul, és kezét a szemeihez emeli, búcsúzás nélkül megy ki az ajtón.)

CS. MIHÁLY (54)

Hogy hogyan és miért lettem sofőr, annak elég szomorú története van. Az édesapám sofőr volt és nagyon komolyan vette a szakmáját, többször kapott „Kiváló dolgozó” kitüntetését, egyszer a „Szakma Kiváló dolgozója” kitüntetését is.

Aztán az történt, hogy egy őszi, ködös estén hazafelé jött fuvarból, de szemből egy tehergépkocsi a túl nagy sebesség miatt átsodródott a másik oldalra a kanyarban. Frontálisan ütköztek, az édesapám meghalt, a másik sofőr súlyos, marandó sérülést szenvedett, mellesleg részeg volt és feketefuvarból jött. A vállalat az édesapá-

mat saját halottjának tekintette, legalább háromszázan voltak a temetésén. Akkor voltam 14 éves.

Múltak az évek és én egyre erősebben éreztem, hogy amit az édesapám nem tudott befejezni, azt nekem kell tovább vinnem. A kötelességtudást, a tisztességet, a szakmaszeretet. Ott, anélkül a vállalatnál lettem gépkocsivezető, ahol ő dolgozott. Szinte minden nap mosolygott rám a „Büszkeségeink” című faliújságról, ahol egy kis fekete szalag ment átlóban a fényképe sarkában. Amíg élek, hiányozni fog.

Aztán én is családot alapítottam, három fiam van, a legnagyobb már unokám is született, imádjuk egymást. A feleségem többször mondta, hogy szálljak le az autóról és vállaljak valami olyan munkát, hogy délután ötkor otthon vagyok. Sok neki a ház, meg a három gyerek. De én nem értek semmi más-hoz, ezt tudom, ezt szeretem, ezt tanultam gyerekkoromtól. Csak nagyon lassan látta be, hogy ez így a mi életünk. Elmegyek 4-5 napra, néha másfél hétre is és akkor csak magára számíthat. A múltkor is az orkán lekapkodta a tetőről a cserepek jó részét és zuhogott az eső. Senki nem tudott segíteni, így ő egyedül mászott fel a tetőre és a viharban egyedül fólíázta be a tetőt. Hihetetlen, hogy egy nő mire képes!

Nagyon jól és nagyon stabilam megvagyunk a feleségemmel, de nem tudom mi van ott legbelül nála. A gyerekek úgy nőttek fel, hogy lemaradtam a ballagásokról, családi karácsonyokról és még sok más fontos dologról is. A feleségemet mérhetetlenül tisztetem, csakúgy, mint az összes többi kamionos feleséget. Ha rajtam múlna, nagyon nagy szobrot állítanék nekik. Én úgy száz méteresre gondoltam.

P. CSABA (33)

Csak öt éve vagyok sofőr. Egy asztalos üzemben dolgoztam két műszakban, amikor megnősültem. Pénzünk nem sok volt, albérletben laktunk és a házi-sárkány, illetve a háziasszony

felmondott azonnal, mihelyt megtudta hogy a feleségem terhes. Albérletről albérletre jártunk szörnyű sok idegeskedéssel, ami nem tett jót a feleségemnek és valószínűleg a magzatnak sem.

Közben megszűnt az asztalos üzem, és itt vidéken más munkahelyet nem találtam, pedig minden munkát elvállaltam volna. Akkor tanácsolta egy barátom, hogy tegyem le a C és az E vizsgát, mert sofőrt mindig keresnek. Így is történt. Szerencsére rögtön találtam állást, de hosszú volt a napi munkaidő és minden probléma a feleségem nyakába zúdult. Többször kapott sírógörcsöt, és hiába magyaráztam neki, hogy ez az egyetlen pénzkereseti lehetőségem, egyszerűen nincs más, a környéken. Sokszor hajnalban keltem és éjjel kerültem ágyba, néha napokig nem láttuk egymást ébren. Pedig a feleségem veszélyeztetett terhes volt. Közben megszületett a kisfiunk, aki már kezdettől nagyon beteg volt, s csak jártuk a kórházakat. Aztán még rosszabb jött. A kisfiam nyolc hónaposan meghalt, a feleségem idegösszeomlást kapott. Amikor felgyógyult valamennyire, közölte, hogy el akar válni tőlem, aki ugyan mindent megtettem érte, de akihez az élete legszörnyűbb időszaka fűződik. Megértettem, elváltunk, pedig még mindig szeretem.

Most van egy élettársam, akinek saját lakása van, ott lakom nála. Nagyon jó hozzám, a szüleim is szeretik, s ha távol vagyok, minden este mobilozunk egymásnak. Már vannak közös barátaink, hiszen az előző életem barátaival már rég nincs semmilyen kapcsolat. Összetartó család vagyunk, az egyetlen testvérem, a nővérem mindig áthoz egy tepsi süteményt vagy lefagyasztott töltött káposztát, amikor megtudja, hogy itt-hon vagyok és indulnom kell. Az unokatestvéreim is nagyon rendesek.

Úgy néz ki, most kerek a világ körülöttem, de a kisfiamat sosem tudom elfelejteni. Az élettársam pedig férfiak között dolgozik, ott lappang bennem mindig egy gyanú, pedig

erre eddig a leghalványabb jelet sem találtam. Össze kellene házasodjunk. Kollégákkal beszélgetve tudom, hogy ha vannak is drámák a kamionos életben, a többség házastársi kapcsolatai igenis jól működnek. Mindent meg fogok tenni érte, hogy nálam is legyen.

SZ. BÁLINT (48)

Én azért lettem gépkocsivezető, mert a szüleim ellenezték. Vonzódtam ehhez a szakmához, talán lehettem volna más is, de milyen a fiatal? Amit a szülei mondanak, az biztos, hogy nem jó, megy a saját feje után. Tulajdonképpen vezetni szeretek, menni az úton, de méginkább biztonságosan vezetni, tudni, mit kell és mit nem szabad tenni a közlekedésben. Nem is volt még egy koccanásom sem

Tizenkilenc éve vagyok házas, és a feleségem pontosan tudta, hogy egy hivatásos gépkocsivezetőhöz ment férjhez. Csak azt nem tudta pontosan, hogy ez mivel jár majd. Nem voltak nagy cirkuszok, de láttam rajta, hogy egyre nehezebben viseli a megpróbáltatásokat és egyre feszültebb. Aztán eljött egy nap, amikor éreztem a vihar előszelét. Tudtam, ha most elindulok Finnországba, akkor baj lesz. Baj lett. Mire hazaértem, már elköltözött a gyerekekkel együtt, akik mindig pityeregve engedtek el, ha hosszabb útra kellett mennem. Csak nagyon nehezem tudtam rendbe tenni a dolgunkat. Nagy szerencsém volt, hogy épp akkor lépett ki egy belföldező kolléga, akinek megkaphattam a gépét, s azóta minden este otthon vagyok, és hétvégén nem kell dolgoznom, de kevesebbet is keresek. Most minden rendben van a családban. Valószínűleg nem mind-egyik kamionos feleség bírja a mi életmódunkat, erre mindenkinek figyelnie kell.

Azóta fel tudtuk eleveníteni a régi telekszomszéd barátságokat, rokonokhoz is eljutunk, de megszákak a szívem, amikor a kollégák nemzetközi fuvarba indulnak.

Tóth I. Gábor